

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΑΔΟΔΑΝΗΣ ΦΡ. 10.

Ὁ Γράννης καὶ ὁ Μαρῆς,
μιλοῦνε καὶ ἀπορεῖς.

Γ'. — Τ' ἀγρίκησε, μωρὲ Μιχῆ, τὰ θλιβερά μαντάτα ;
Τῇ νύφῃ μᾶς τὴν πῆρανε ἀφ' τὰ Δομουτσαντάτα,
καὶ πίσω τὴν ἐστείλανε στοὺ πατρικοῦ της σπῆτι
κι' ὁ κακομείριος ὁ γαμπρὸς ἔμεινε μὲ τὴ μύτη,
καθὼς ἐμείνανε κι' ἐμεῖς πεῦ τὸν ὑπερασπίσαμε
κι' ἡσύχως ἐσκορπίσαμε
ὅταν εἰς τέλος ἔφθασε κι' αὐτὸ τὸ ἀπαράτο
πεῦ μᾶς τὴν ἐμπαρκαῶρανε ἀπὸ τὸ Μαϊστράτο.

Τὴ νύφῃ μᾶς τὴν πέρσανε, τὴν πᾶνε στὴν Κυλλήνη.
Τὶ νὰ σοῦ κάμω ! Ἐπρέπε νᾶνε γαμπροῦ Διλήνη
γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἀν ἔφρουγε ποτὲ ἀφ' τ' Ἀργυστόλι
μὲ ὀίχως νῆρθουνε στρατοὶ, πυρόβολα καὶ στόλοι.
Τότες θὰ ἔβλεπες, Μαρῇ, δεσπέτα καὶ μπρασβοῦρες
καὶ σκουμπούρους ρεβ-ρούς κι' ἀληθινὲς φιοῦρες.

Τότε στραβά θὰ βάναμε κι' οἱ δύο μας τὰ καπέλα,
ποῦ ἐλάει, ἔμπα μέσα μας, ἂν ἔφευγ' ἡ κοπέλα!

Τὴ νύφῃ μᾶς τὴν πῆρανε κι' ἐμεῖς οἱ προγλεντάδες,
ἐν ἐπετοσκοφίτῃκαμε γιὰ τοὺς Δεμουτσαντάδες !

Ἀκούς ἀπὸ τὰ χεῖρα μου τὴ νύφη νὰ τὴν χῶσω ;
 Τώρα τὸ συλλογίζομαι καὶ μῶρξεται νὰ σκάσω !
 Γιὰ λόγια μόνον εἶπατε· γιὰ λόγια καὶ γιὰ τρέλλες·
 Δὲν ξέχουμε, μωρὲ Μαρτῆ, νὰ πέρνουμε κοπέλες !
 Κι' ἂν κάποτε μὲ πονηριὰ καμμιὰ τὴν ἀποκτήσωμεν,
 Δὲν ἔχουμε ἱκανότητα νὰ τὴν διακρατήσωμεν
 κι' ἀντὶ κουλοῦμι τὰ προικιά στοὺ σπῆτι νὰ μᾶς φέρνουν
 ἔχονται χωρὶς φλλακὲς καὶ πίσω μᾶς τὴν πέρνουν !

Μ. — Ἐλα, μωρὲ, νὰ γράψουμε κι' ἐμεῖς μιὰν Ἰλιάδα
μ' ἐτούτην τὴν ἀπαγωγὴν ἀφ' τὴν Ἀμαλιάδα,
πολλοὺς νὰ ἐξυμνήσωμεν τῶν συμπατριωτῶν
ποῦ αἰφνιγτικῶς ἔχασαν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν·
πολλὰς νὰ ἐπαινέσωμεν πολλῶν ἀνοησίας,
ποῦ πόλεμον ἐκήρυξαν κατὰ τῆς ἐξουσίας
χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι,
ἡ νέα κοροϊδεύει μ' αὐτὸν τὸν πατριώτη·
ὅπως κοροϊδεύουνε, βρὲ Γιάννη καὶ μ' ἐμένα
τόσα καὶ τόσα θηλυκὰ διασελγυπημένα.

Κατετάραξε τὸν τόπο τὸ συμβῆν τῆς ἀρπαγῆς,
 κι' ἔτρεχε κι' ὁ Μοντεσάντος ὁ φτωχὸς ὁ Παναγιῆς
 κι' ἐπετοῦσε τηλεγράφους
 κι' ἔγραφε στά ὑπουργεῖα καὶ στοὺς δημοσιογράφους·
 «Φασκελώσατε τὸ ἔθνος ἐξέχώτατ' ὑπουργοὶ
 καὶ προσέξτετ' ἐδῶ πέρα ποῦ μὲ μιὰν ἀπαγωγὴν
 σήμερα, ντὲί μὲ ντὲί,
 κυνδυνεύουσιν νὰ χαθοῦνε δεκατρεῖς Δεμουτσανταῖοι
 καὶ μαζί μ' αὐτοὺς κι' ἐγώ,
 εἰγώ· νὰν τὴν ἐγνώριζα τὴν κυρὰ Μαρκό·»

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΕΟΦΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.54Y1P3.0066

Μόλις ἔφθγγε τ' ἀστέρι
τῆς αὐγῆς γλυκὰ, γλυκὰ
ἐκατέβαινε τ' ἀσκέρι
μὲ φρονήματα κακὰ,
ἀπὸ τὰ Δερμουτσαντάτα κι' ἀπὸ τ' ἄλλα τὰ χωριά,
μὲ γαϊδούρια φορτωμένα καραμπίνες καὶ . . . τυριά.

Ἐλάχε νᾶν καὶ Σαββάτο
πῶρχονται στὴ χώρα κάτω
μελιούνια χωρικοί,
κι' ἔλαβε τὸ πρᾶγμα ὄφι, καθαρῶς πολεμική.

Κι' οἱ χωριάτες οἱ καυμένοι
ποῦταν καὶ κολατσισμένοι,
ἄρχισαν νὰ φθερίζουν καὶ κουκκιά νὰ μαγειρεύουν
κι' ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα τὴν κοπέλα νὰ γυρεύουν.
Κι' ὁ Εἰσαγγελεὺς τοὺς λέγει « Δὲν τὴν κᾶνω τέτοια τρέλλα
μέσα σ' ἑφτακόσιους ἄνδρες ν' ἀμελύσω μιὰ κοπέλα,
παρὰ οὔτε καμηλιὰ σας
εἰχως ἄλλη ταραχή,
μήπως βροῖτε τὸ μπελιὰ σας
γιὰ καλὰ μὲ τὴν ἀρχή,
κι' ἐπὶ τέλους τὸ κοπέλι,
τὸ γαμπρὸ δὲν τότε θέλει. »

« Τόνο θέλει, τόνο θέλει! » ἔφωναζαν πολλοὶ
κι' ἂν μᾶς πάρετε τὴ νύφη θὰ μᾶς εἶναι προσβολή.
« Ζήτω, Ζήτω, τοῦ Νομάρχη! Ἐφωναζαν κάπγοι ἄλλοι
κι' ὁ Νομάρχης ἠναγκάσθη στὸ μπαλκόνι νὰ πρεβάλλη
κι' ὁ καυμένος,
μαθημένος
ὅλο μὲ τ' ἀπρεμιντί,
ἐξαφνήστηκε νὰ βλέπῃ ἓνα τέτοιο πατρυντί,
κι' ὅταν εἶδ' ἓνα Διλήνη παραφόρως νὰ κλωτσᾷ,
ἐκατάλαβε πῶς πλέον δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τσαί,
καὶ τοὺς λέγει, βρε παιδιὰ,
μὴ βασίζεσθε ποτέ σας στῆς γυναῖκας τὴν καρδιά,
ἐπειδὴ κι' ἐτούτης τώρα τῆς γυρίσαν τὸ κεφάλι
καὶ μᾶς εἶπε τὸ τσουρίελλι
πῶς καίεναν δὲ θέλει. »

Πῆγ' ὁ Γεράκης μ' ἀμαῖα κάτου στοῦ Μαιστράτο,
νὰ ἰδῇ πῆς νύφης τὴ σκληριά,
κι' ἐπῆρε καὶ τὸν Καραβιᾶ
νὰ κάμουνε μονάχοι τοὺς τοῦ γάμου τὸ κοντράτο
κι' εἶχαν μαζὺ καὶ νεμικὸ τὸ νέο Δελλαπόρτο,

ἀλλὰ κι' οἱ τρεῖς ἐμείνανε ἀπ' ὅζ' ἀπὸ τὴν πόρτα.
Δὲν τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ μποῦν τὴ νύφη νὰ γνωρίσουν
γιατὶ βεβαίως τὰ μυαλά ἦθε τῆς τὰ γυρίσουν,
κι' ὅζου θὰ μᾶς τὴν ἔφερνε φωνάζοντας τραγιάσκα,
ὁ Καραβιᾶς τὴ Μαριγώ, ἀντάμα μὲ τὴ φλάσκα.

Καὶ μὲς τὶς τόρες ταραχὶς καὶ τὶς ἀναμπουμποῦλες,
κι' ἐῖω ἡ κόρη ἔμενε στ' ἀνακριτοῦ τὸ σπῆτι,
ὁ κύριος ἀνακριτὴς συνέλαβε τὶς δούλες
πᾶφόναν' ἀνταπόκριες κι' ἐκπλήρσεται καὶ φρίττει.
Κι' ἐπάσχ'ζαν τὰ δουλικά,
ὡς φκίνεται κρυφίως,
νὰ τὰ τελειώσουν φλικά
ἡ νύμφη κι' ὁ νυμφίος,
μὰ τῶμαθ' ὁ ἀνακριτὴς καὶ εἰχως νὰ φωνάξῃ,
τὶς πῆρε κι' ἐταξείδεψε καὶ πᾶ νᾶν τὶς ἀλλάξῃ.

Γ. — Καὶ τέλος πάντων βρε Μαρή, πολλοὶ τῶν μεγαθύμων
διὰ θορύβων καὶ φωνῶν τὴν κόρην ἐπεθύμων
καὶ ἄρον, ἄρον ἐκραζον ὅς τε μᾶς τὴν κοπέλα,
σὺν τὰ μωρὰ ποῦ μὲ θυμὸ γυρεύουν καραμέλα,
καὶ μὲς τὴν τόση ταραχὴ καὶ μὲς τὸ νταβατούρι,
πρῶτον αἰχμαλωτο, Μαρή, πᾶνουν τὸ Θεοζούρη
ποῦ ξάφνου ἐτάβουλήθηκε κι' αὐτὸς ἐκεῖ νὰ τρέξῃ
μὲς τὴ στιγμὴ πῶκάθηνε τὴ μπρίσκιλα νὰ παίξῃ.

Ἐτρεχαν ἀπάνου κάτου ἡ ἀρχὴς κι' ἡ ἐξουσίες
νὰ προλάβουν τὶς θουρίες
κι' ὁ εὐαίσθητος Ἀνδρέου πῶπαιξε τὸ πρῶτο μέρος,
ἔλεγε σὲ μιὰ κυρία « Νὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ ἔρως! »
Ἐτρεξε κι' ὁ Λιμενάρχης κι' εἶχε κάμει φκασαρία
ὡς ποῦ νὰ πιτύχῃ βάρκα νὰ μπαρκάσῃ τὴν κυρία
καὶ καθένας συμπεραίνει τί κακὸ εἶχε σταθῇ,
ἀφοῦ πλέον οὔτε βάρκα δὲν μπορούσε νὰ βρεθῇ,
ν' ἀνεβάσῃ στὸ βαπόρι τὴν ὡραία Μαριγώ,
πῶξαιτίας της τσακίνω τὸ κεφάλι μου κι' ἐγώ.

Γ. — Τί ἄλλα ξέρεις νὰ μοῦ πῆς;

Μ. — Εἴρω πολλὰ βρε Γιάννη.

Γ. — Καὶ δὲν τὰ λές; Τί κάθεται;

Μ. — Μ' ἀκούει καὶ δὲν κάνει.

Γι' αὐτὰ πρέπει νὰ μείνουμε εἰς δύο μᾶς μονάχα.

Γ. — Γιατὶ μ' ἀντάρεςφες λοιπὸν κακοχρονιάχ' χάχχ;

Ἐγὼ στὴν περὶ γὰρ δὲν μπορῶ νὰ μέλω.

Μ. — Ἐγλέψα καὶ τὸν Πιερρόν τὴν ἀνταπόκριση.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Γ. — Πολλά τώπῃσανε μωρέ;

Μ. — Τώπῃσαν τρεῖς χιλιάδες.

Γ. — Τί εὐτυχία! Τὸν ἐβγαλὸν μὲς' ἀπὸ τρεῖς μπελιάδες!

Μ. — Ὁ δὲ παππᾶ Παῖσιος μὲ τὰ νεκροταφεῖα,
ἐβγάλε στὴν πεκλητικὴ δημοσιογραφίαν,
καὶ γράφει στ' « Ἀργυστόλιον » μ' ὅλο θυμὸ καὶ φούρια,
καὶ μὲ τὴν πέ. α ὁ παππᾶς κεντᾷ τὸν Ἀγγούριαν.

Γ. — Ἀλλὰ κι' Ἀγγούριαν, βρε Μιχρή, τῶχαι γὰρ προσβο-
[λή του,
μὲ δίχως δικαιώματα νὰ χώνουν στὴν αὐλὴ του
κι' ὅλες τίς ὥρες νᾶ χεῖται μπροστὰ στὴν καμαράτου,
γυμνὸν καὶ ἀποτρόπαιον τὸ φάσμα τοῦ θανάτου!

Μ. — Ἐγὼ εἶχμαι μονάχαι πρὸ πολὺ νὰ μὴ μαλῶσουν,
κι' ὅπου θέλουν ἄς τοὺς χῶσουν.

— x x x x —

ΣΤΟΝ ΓΗΟΡΓΓΟ

Κρίμα στὴν ἐξυπνάδα σου, κρίμα στὴν προκοπὴ σου·
νὰς' ἐρτά μῆνε, ὑπευγὸς μὲ δύναμι στο χέρι,
κι' ἐν τούτοις εἰ ἀμέτρητοι εἰ ἀντιπροσωποὶ σου
νὰ μὴ μπερσοῦν νὰ κάνουνε κανέ, α νταραβέι!

Ὅλα μὰς λὲς πῶς θὰ γενοῦν καὶ νὰν τὰ καρτεροῦμε·
ἐνῷ ἡ σημειώσεις μας κοιμῶνται στὰ γραφεῖα·
ἀλλὰ κι' ἐγὼ κύρ ὑπουργέ, σοῦ λέω πῶς φοβεῖμαι
μὴν πέ. η περονόσπορες κι' ἀπάνου στὴ σοφία!

Ἀντιπρόσωπος.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Δόσε μου θεῖαν ἔμπνευσιν καὶ βόχτησέ με, Μοῦσα,
νὰ γράψω κι' ἓνα, μιὰ φορά, τραγοῦδι σοβαρό·
σ' ἓνα τραπέζι καφφενέ εἶδα καθὼς περνοῦσα
τὰ κουκοτσόφυλλα σωρὸ,
κι' εἶπα· τί μοῖρα φθονερά τὸν κόσμον κατατρέχει!
Καὶ τοῦ τεμπέλη το φαί κι' αὐτὸ ἀκάνθας ἔχει!

Ὁ ἴδιος.

Τελείως ἐπισχευασθέντα τὰ λουτρά χάρις εἰς τὸν
δραστήριον διευθυντὴν κ. Ἐπαμεινώνδαν Πανᾶν, ἤρ-
χισαν ἤδη τὴν λειτουργίαν των.

Αἱ ἀμαξίαι ὡς καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη εἶ-
ναι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κ.κ. πελατῶν μὲ τὰς σχε-
τικὰς ἐυκολίας.

ΖΩΦΑΙΑ

Ἐνα γαῖδοῦρι χάρες γιομάτο
στὴ χώρα ἐρχεται κάθε Σάββατο
καὶ πάει μόνο του, χωρὶς τιμόνι,
κι' ὀξου τὸ δένουνε σ' ἓνα πορτόνι.
Εὐθὺς τοῦ ρίχνουνε λίγο θυμάρι,
εὐθὺς τοῦ βγάνουνε καὶ τὸ σαμάρι
ποῦ μὲ καμάρια μέτα τὸ μπάζουνε,
μὰ δὲν εἰζέρω καὶ ποῦ τὸ βάζουνε!

Καὶ τὸ καυμένο τὸ γαῖδοῦράκι,
μὲ τὴν ὥραία μεγάλη μούρη,
πέφτει ἀμέριμνο στο χορταράκι.
Τί ἁμαρτία ποῦνε γαῖδοῦρι!
Τί ἁμαρτία ποῦ τὸ τομάρι του,
δὲν ἐκτιμᾶται σὸν τὸ σαμάρι του!
Τί ἁμαρτία ποῦ δὲ μιλεῖ,
νὰ πῇ τί βλέπει μὲς τὴν αὐλή!
Καὶ τί περίεργο ποῦ καὶ τὸ Μάη,
καθόλου τίποτε δὲν πιθυμᾷ!

Ὁ δῆλον ἄστεζος.

ΣΕ ΜΙΑ

Ἐσὺ κυρά μου, ποῦ κεντᾷς προικοσκευὴ πλουτία,
θὰ σκέπτεσαι, ἀφοῦ βαστᾷς μιὰ τέτοια φαντασία,
πῶς μόνον εὐγενὴς γαμπρὸς μὲ τζεντιλέτσα ὅση,
αὐτά σου τὰ πολύτιμα τὰ μέγαρα θὰ λερῶση.
Ἀλλ' ἂν ἡ τύχη σκέπτεται ἄλλοιῶς νὰ σέ δουλέψῃ,
μπορεῖ καὶ χρυσογοῦρουνο νὰ σοῦ τὰ ρεζιλίψῃ.

Φλάκ-Φλούκ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κοράβι δίχως τὰ πανιά, κατάρτια καὶ τιμόνι,
μέσα σὲ πέλαγ' ἀνοιχτὸ ποῦ ὁ βορειᾶς τὸ δέρνει,
εἶμαι κι' ἐγὼ ποῦ σ' ἀγαπῶ, καὶ ὅταν ξημερώνει,
ὁ ἔρως σου τὸ πνεῦμα μου, πλησίον σου τὸ πέρνει.

Βαθειὰ μέσα στὰ σπλάγχχνα μου εἶσαι ζωγραφισμένη,
κι' ὁ πόνος μου, προσκέφαλο, ἐσένα περιμένει.
Γιὰ σπῆτι σῶχτισα νὰ ζῆς, τὴ σκοτεινὴ καρδιά μου
καὶ σκέπασμά σου τὰ συχνὰ τ' ἀναστεναγματά μου.

Μιὰ χάρι, κόρη μου γλυκειά, ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω·
ὅσες φορές στο δρόμο μου τύχῃ νὰ σ' ἀπαντήσω
μ' ἓνα γλυκὸ χαρόγελο τὰ χεῖρά σου στολίζης.

Ἀχ! τῆς καρδιάς μου μ' αὐτὸ, τὸ σκότος θὰ φωτίζης

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ Δ. Κς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Εὐτυχῶς οὐδεμίαν σημαντικὴν βλάβην ἐπέφερον εἰς τὰ κτήματα αἱ τελευταῖαι βροχαί. Ἰχὴν περονόσπορου μόνον ἐπὶ τῶν φύλλων φθίνονται εἰς τὰ μέρη. Ὁ καρπὸς ἐπὶ τοῦ παρόντος διατηρεῖται ἀβλαβής.

— Τὸ ἐν τῇ συναδέλφῳ « Μύδρος » δημοσιευθὲν διάφορον, περὶ ὑποστηρίξεως ὁρισμένου Δηληγιανικοῦ συνδυασμοῦ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθηναῖς Δημοτικῆς μερίδος, παρεκλήθημεν, ὑπὸ στενοῦ φίλου τοῦ κ. Δημάρχου, νὰ διαψεύσωμεν κατηγορηματικῶς καθ' ὅσον οὐδεμίαν τοιαύτην ἐγέ.ετο σκέψις.

— Κατάμεστον ἦτο τὸ θέατρον τὴν ἐσπέραν τῆς συναυλίας τοῦ μουσικοδιδασκάλου Umberto Pergola. Ὅλα τὰ μέρη τοῦ προγράμματος κατεχειροκρετήθησαν.

— Τὴν 9 Ἰουνίου τίθεται εἰς ἐκέουσιν πλειστηριασμὸν τὸ ἐναντι τῆς ἐκκλησίας Δραπάνου κτῆμα τοῦ Πολυβίου Μιρτύλου ἐλεύθερον ὑποθήκης, εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον τοῦ Σπυριδῶνος Πολλάτου.

— Ἀπεβίωσεν ἐν ὤριμῳ ἡλικίᾳ ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης μας Κοσμάς Μοσχόπουλος Κοτζῆς.

— Ἐπίσης ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ γηραιὸς ἱεροκλῆρξ καὶ εὐλαβέτατος ἱερεὺς Θεοδόχης Ἀλιπράντης ἐν Λακύνῃ τῆς Λεσβοῦς, τὴν κηδεῖαν τοῦ ὁποίου παρηκολούθησεν ἐν σεβασμῷ ὁλόκληρος ἡ περιοχή.

— Ἐνδόξος γόνος τοῦ Κεφαλληνοῦ στρατηγοῦ Νικολάου Λοβέξου τοῦ διαπρέψαντος εἰς τὰς μάχας τοῦ Μ. Ναπολέοντος, ὁ στρατηγὸς Ἑρρίκος Ν. Λοβέξος, ἀπεβίωσεν ἐν Τουλούζῃ τῆς Γαλλίας. Ὁ μεταστάς, πάντοτε διὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ φίλων, εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

— Κατ' ἀσφαλεῖς ἐξ Ἀθηνῶν εἰδήσεις ὁ Νομάρχης κ. Λουριώτης μετατίθεται εἰς Βόλον. Διορίζεται δ' ἐνταῦθα ὁ κ. Μπουκλάκος, ἀρχαῖος ὑπάλληλος ὑπηρετήσας καὶ ἄλλοτε ὡς Νομάρχης καὶ διακριθεὶς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀμερικῆς ἔλθα πρὸ ἐτῶν ἐμπορεύεται ὁ συμπολίτης μας κ. Δημήτριος Καππάτος.

— Ἡ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀναγραφείσα εἰδήσις περὶ παραίσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Μομφερράτου διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Νομάρχου κ. Λουριώτου, μᾶς ἔκαμ'... νὰ γελάσωμεν ὀλίγον.

— Ὑπὸ τοῦ κ. Σωτηρίου Ραζῆ ἀγγέλεται ἡ ἐλθούσα τῆς βιογραφίας τοῦ ἐπ' ἀρεταῖς διακρινέντος ἀρχιερέως Παϊσίου Χοιδᾶ ἀμύσαντος κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ παρ' ἡμῖν.

— Μόνον μὲ τὴν Πύλαρον πρέπει νὰ ταξειδεύετε αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ διότι εἶναι τὸ ταχύτερον, τὸ καθαρώτερον, τὸ ἀνετώτερον, βαρύτερον, καὶ διότι εἶναι τὸ μόνον Κεφαλλωνικὸν εἰς τὴν γραμμὴν αὐτήν.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὅσοι θέλετε παπούτσια, πρόστυχα καὶ δίχως χάρι ποῦ νὰ φαίνωνται σὰ βάρκες μὲς τὸ κάθε σας ποδάρι. Ὅσοι θέλετε παπούτσια σὲ μιὰ μέρα νὰ χαλοῦνε καὶ ἡ φτέρνες σας νᾶν ὄξου καὶ νὰ βγαίνουν νὰ γελοῦνε Νὰ ζητήσετε τὸν Τζιάνταρ τὸ Μαλτέζο τὸν τσαγκάρη ποῦ μὲ δέρμα δὲν δουλεύει παρὰ ὅλο μὲ τομάρι.

Στὸν Ἀννίνο τὸν Παναγῇ τὸν ἱκανὸ μεσίτη τοῦ συνιστῶ ν' ἀποταθῇ ὁποῖος γυρεύει σπῆτι. Μάθετέ το πατριώτες ἀφ' τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅσοι σπῆτι ν' ἀγοράστε θέλετε συμφερτικὸ, εἰς αὐτὸν ν' ἀποταθῇ ποῦ ἀμέσως θα μπορέσῃ νὰ σᾶς ἐπιτύχῃ σπῆτι σ' ὅποια θέσι σᾶς ἀρέσει.

Τοῦ Μοντεσάντου ἡ ψαλλίς τοῦ θαυμαστοῦ κουρέως, σὲ κάνει ἀπὸ ἄτχημος καὶ γίνεσαι ὥραιος. Δέκα λογῶνε μυρουδιές ἀπάνου σου σ' ἀδιάζει κι' ἂν εἶναι κικοτράχαλο τὸ μούτρο σου, σὲ σιάζει. Κι' ὅπως σᾶς τόπη κι' ἄλλοτε, μὴν ἔχετ' ὑποψία γιὰτ' εἶναι τὰ ξυράφια τοῦ ὅλο κι' ἀντισηψία. Σ' ἐδαύτονε πάω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ μὲ μπαρμπερεύῃ, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος λεφτά, ποτέ δὲν μοῦ γυρεύει.

Κυρίδες μὲ τὰ μαγικὰ κι' ἀφρόπλαστο κορμάκι, εἶδετε ψάθες πῶχουνε μέτα στοῦ Βαλσαμάκη; Ἄλλου δὲν εἶναι δυνατόν παρόμοιος νὰ βρῆτε ποῦ νὰ σᾶς χάνετε ὁ νοῦς πρῶτο ποῦ τίς ἰδῆτε. Ὅλες ἐκεῖ πηγαίνετε· ὅλες ἐκεῖ σᾶς στέλλω, ἂν θέλετε νὰ πάρετε τῆς προκοπῆς καπέλο.

ΦΕΡΕΤΡΟΠΟΙΕΙΟΝ « Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ »

Οἱ ἀδελφοὶ Ῥαυτόπουλοι (Μπαμπάνου) συνέστησαν εὐρωπαϊκὸν φερετροποιεῖον ἀπέναντι τοῦ τροχιστηρίου των εἰς τὸ λιθόστρωτον ὑπὸ τὴν οἰκίαν Δεστούνῃ. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται εἰς οἰανδήποτε ὥραν φέρετρα πρῶτης, δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Δίδονται τοιαῦτα καὶ εἰς ἐνοίκιον ἀναλόγως τῆς ἀξίας των. Διὰ δὲ τοὺς ἀπόρους παραχωροῦνται δωρεάν μετ' ἐπιστροφῆς.

ΣΤΟΥ ΑΒΑΙΧΑΚΗ. Τσίτιξ μὲ λεπτὰ τὸ μπράτσο εἰς ὥραίους καὶ στερεοὺς χρωματισμούς. Μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρίαν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΟΝΤΟΥ Ν. Π. ΚΟΤΣΙΒΙΑΝΟΥ.